

Arrest

nr. 224 016 van 16 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 februari 2019 houdende de intrekking van de bijlage 19ter waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. GOOS, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor verzoeker en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor drie jaar, aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 maart 2018.

Op 5 februari 2019 dient verzoeker een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind.

Op 14 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot intrekking van de bijlage 19ter waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*"D., A. A.
Nationaliteit: Surinamer
Geboren op (...)1984
Verblijvende te (...)
NN. (...)*

Op 05.02.2019 heeft u een aanvraag gezinshereniging (bijlage 19 ter) ingediend als vader van de genaamde D., A. met RR. (...).

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekommen, dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar dient ook bekeken te worden of u een inreisverbod heeft (het recht tot binnenkomst in België) en of er sprake is van een afhankelijkheid van uw kind.

Vooreerst blijkt u wel degelijk het voorwerp uit te maken van een inreisverbod (bijlage 13 sexes) van 3 jaar genomen op 25.03.2018 en u betekend op 25.03.2018. Dit inreisverbod is nog steeds van kracht gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken of dat u de opheffing van het inreisverbod heeft bekommen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15/12/80. Bovendien, ook al heeft u het grondgebied niet verlaten, bestaat het inreisverbod ook al begint de termijn pas te lopen vanaf de datum waarop u effectief het grondgebied van België zou verlaten (arrest RVS n° 240.394 van 11/01/2018).

Verder wat betreft de afhankelijkheidsrelatie, overeenkomstig het Arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 dient geoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen u en de referentiepersoon bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan u een afgeleid verblijfsrecht wordt toegekend. Nergens uit het dossier blijkt dat de minderjarige buitengewoon afhankelijk is van u. Het kind is nog maar pas geboren. Op een leeftijd van nog geen maand is het redelijk te stellen dat het fysiek en affectief eigenlijk grotendeels afhankelijk is van de moeder. Nergens uit het dossier blijkt dat uw aanwezigheid onontbeerlijk is om uw vaderschap te kunnen opnemen. Wij willen best aannemen dat u een goede band heeft met de pasgeborene en ook zelf emotioneel betrokkene bent, echter nergens uit de voorgelegde documenten (geboorteakte) blijkt dat uw aanwezigheid in België onontbeerlijk is voor het welbevinden van het kind en opdat uw kind verder zou kunnen verblijven in België. De moeder van het kind is een Belgische onderdane, zij is een volwassen persoon geboren en getogen in België. Niets wijst er dan ook op dat zij er niet toe in staat zou zijn de best mogelijke zorg te geven aan het kind, zij kan daarbij gebruik maken van alle mogelijke medische ondersteuning, opvoedingsondersteuning, begeleiding door Kind en Gezin, kraamzorg en nadien opvangmogelijkheden zoals elke andere ouder in België. Ongetwijfeld heeft zij ook haar netwerk van vrienden en familie in België die haar zo nodig kunnen bijstaan om de zorg op een goede manier te kunnen opnemen. Het welzijn van het kind hoeft door uw (tijdelijke) afwezigheid helemaal niet in het gedrang te zijn. U kan ook financieel bijdragen vanuit het buitenland.

Op grond van bovenstaande vaststellingen kan worden geconcludeerd dat u België kan verlaten om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te bekommen dewelke slechts een tijdelijke scheiding van uw dochter met zich meebrengt en haar er niet toe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied in zijn geheel te verlaten. Ze is van een dusdanig jonge leeftijd dat ze zelfs niet zal beseffen dat u afwezig bent.

Vandaar dat het bestaan van het inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is, de intrekking van de bijlage 19 ter rechtvaardigt, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd. Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied (bijlage 13 septies) te verlaten, dewelke u heeft betekend dd. 25.03.2018 alsook aan het inreisverbod u betekend op diezelfde datum."

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt ambtshalve vast dat het administratief dossier van verweerder tijdig werd ingediend, maar dat er geen nota met opmerkingen werd ingediend.

Overeenkomstig 39/72, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bezorgt verweerder de griffier binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Ter terechtzitting bevestigt verweerder dat er geen nota werd ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker voert tevens machtsoverschrijding aan.

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Er is geen enkele bepaling in de vreemdelingenwet die toelaat een aanvraag gezinshereniging in te trekken en onbestaande te beschouwen. De beslissing ontbeert dan ook een rechtsgrond.

Verzoeker wenst hier te verwijzen naar verschillende RvS-rechtspraak die dit expliciet stelt (zie RvS 13 december 2016, nr. 236.752; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598 en RvS 12 mei 2016, nr. 234.719). Beslissingen van Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij de aanvraag gezinshereniging niet in overweging of in aanmerking genomen wordt omwille van een bestaand inreisverbod, zijn dan ook onwettig.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt in tal van arresten de beslissingen waarmee Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag van familie een Belg "niet in aanmerking" neemt met als motivering dat de persoon een inreisverbod heeft.

Een aanvraag gezinshereniging van een familielid van een Belg kan wettelijk gezien alleen onontvankelijk verklaard worden of ten gronde geweigerd worden in de vorm van een bijlage 20 op basis van de artikelen 42 en 43 Vreemdelingenwet. DVZ moet de gezinshereniging ten gronde onderzoeken als de identiteit en gezinsband aangetoond is en kan alleen gemotiveerd weigeren wanneer de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging niet voldaan zijn, of wanneer er fraude of misbruik is of een ernstige en actuele bedreiging van de openbare orde is (zie o.m. RvV 2 april 2015, nr. 142.682; RvV 26 februari 2015, nr. 139.567 en RvV 19 december 2014, nr. 135.627).

Dat de bestreden beslissing op geen enkele moment aanduidt in toepassing van welke wet of norm de bestreden beslissing werd genomen. Dat verzoeker het raden heeft naar de wettelijke basis van de door gedaagde toegeëigende bevoegdheid om een bijlage 19ter in te trekken. Dat in die zin de materiële motiveringsplicht geschonden werd.

Dat logischerwijze dan ook art. 40ter van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Dat gedaagde overduidelijk haar bevoegdheid heeft overschreden.”

3.2 Er is geen nota met opmerkingen ingediend.

3.3 Thans wordt niet betwist dat verzoeker op 5 februari 2019 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie heeft ingediend, dit als vader van zijn Belgische minderjarige kind. Een dergelijke aanvraag valt bijgevolg onder het toepassingsgebied van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), zoals ook uitdrukkelijk werd gesteld in de aanhef van de bijlage 19ter.

De relevante bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepalen:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° (...)

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.(...).”

Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1

Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of”, die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt.

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden “ van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ”, die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde 1 van dit document, worden geschrapt.

§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3

Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4

Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

De Raad kan enkel vaststellen dat noch artikel 40ter van de vreemdelingenwet, noch artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, noch enig ander artikel in de vreemdelingenwet of het vreemdelingenbesluit voorzien dat de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie c.q. Belg niet in overweging kan worden genomen wanneer dit familielid het voorwerp uitmaakt van een definitief geworden inreisverbod (en een bevel om het grondgebied te verlaten) en zonder dat de opheffing werd gevraagd van dit inreisverbod. Evenmin wordt in deze bepalingen voorzien dat de bijlage 19ter en/of het afgeleverde attest van immatriculatie in dergelijk geval kan worden ingetrokken.

In de mate verweerder in de bestreden beslissing verwijst naar artikel 44decies van de vreemdelingenwet, met name dat verzoeker in het buitenland een aanvraag moet indienen om het inreisverbod op te heffen, moet worden opgemerkt dat deze motivering evenmin in rechte kan volstaan

om de beslissing tot intrekking van de bijlage 19ter te dragen. Artikel 44^{decies} van de vreemdelingenwet regelt immers enkel de mogelijkheid en de modaliteiten van de aanvraag tot intrekking en/of schorsing van een inreisverbod dat werd afgeleverd aan een burger van de Unie of een familielid van een burger van de Unie, maar niet de voorwaarden voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie c.q. Belg (cf. RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598).

Ook het feit dat verweerder een onderzoek naar de mate van afhankelijkheid van het kind ten aanzien van verzoeker heeft uitgevoerd, overeenkomstig het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er geen rechtsgrond is voor de intrekking van een bijlage 19ter om reden van het bestaan van een inreisverbod.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker moet worden gevolgd waar hij stelt dat het jegens de beslissing geen rechtsgrond heeft. De loutere verwijzing in de bestreden beslissing naar het gegeven dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van drie jaar (en een bevel om het grondgebied te verlaten) en naar het relatie-afhankelijkheidsonderzoek, vormt geen afdoende motivering om de aanvraag voor een verblijfsrecht als vader van een Belgisch minderjarig kind in te trekken.

Aangezien de bestreden akte geen motief bevat dat de bestreden beslissing in rechte kan dragen, dient te worden vastgesteld dat deze beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Aangezien het eerste middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 februari 2019 houdende de intrekking van de bijlage 19ter waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN